

Quatre del 72

JORDI DALMAU I AUSÀS

La majoria en tenen vint-i-tres, tot i que els més tardaners, com ara jo, encara assaborim els dos aneguets i fins i tot els més avançats ja freguen els vint-i-quatre. Parlo d'anys, és clar. sigui com sigui, uns i altres formem la lleva del 72, tot i que, afortunadament, les lleves pròpiament dites van perdre importància perquè cada cop n'hi ha més que diuen no a l'exèrcit. Els que vam anar al col·legi dels Hermanos de la Seu som, si no ho recordo malament, l'avantpenúltima fornada de vailets que encara vam fer tota l'EGB sense nenes a les aules. En el meu cas, això no m'ha causat cap mena de fixació estranya, tot i que admito que l'escolarització mixta és més natural i suposo que millor. Posats a fer memòria, sovint, amb els amics ens entretenim a recordar anècdotes de quan èrem adolescents o, si anem més enrera, de quan jugàvem a boles. I és que encara que no pas gaire, comencem a tenir història. Hi ha capítols de tot color, moments bons i estones amargues, records llunyanos i vivències recents, com la que fa una setmana em va portar el record de quatre xicots també del 72:

El Jesús va arribar a la Seu quan fèiem tercer de "Bàsica". Em sembla que venia de Galícia, si més no el seu cognom n'era ori-

ginari. El Cristian també era de fora. El recordo amb un pegat en un ull perquè tenia problemes de vista i amb una samarreta de ratlles. El Francisco, en canvi, era fill de la Seu i de petit sortia a les fotos de curs que ens feien a les escales del pati fent ganyotes. El Jordi va

vol. Són quatre companys de classe amb la vida estroncada, el primer perquè el van engarjolar i els altres tres perquè són morts.

Un presumpte assassinat, el contraban, un parell d'accidents de circulació i la droga han marcat la nostra generació i, el que

"A la nostra ciutat hi ha, com a tot arreu, males companyies, ambients viciosos i negocis bruts. El jovent som presa fàcil de les màfies del contraban i del tràfic de drogues. El diner fàcil, la dificultat per trobar feina ..."

nèixer a Barcelona, però aviat va jugar amb els equips de futbol de l'escola. Gairebé sempre tenia a punt una frase amable o un somriure engrescador.

Aquests records no són uns records qualsevol, ni aquests nois tampoc no són uns nois qualse-

és més important, han desfet quatre vides i quatre famílies. I tot s'hauria pogut evitar. Això és el que fa més mal, perquè deixa un interrogant al cor dels familiars, companys i amics. Per què li ha hagut de passar a ell? Potser és que allò de "tal faràs tal

trobaràs" sempre acaba essent cert. A la nostra ciutat hi ha, com a tot arreu, males companyies, ambients viciosos i negocis bruts. El jovent som presa fàcil de les màfies del contraban i del tràfic de drogues. El diner fàcil, la dificultat per trobar feina i l'avorriment hi aboquen segons quin tipus de joves que acaben estant a la frontera de la il·legalitat o, encara pitjor, de la droga-addicció. Però hi ha pares (?) que estan tocats per la ruqueria del què diran i quan saben que el seu fill o la seva filla s'ensorra en aquests ambients, se'n desentenen, amaguen el cap sota l'ala i sembla que amb l'argument de donar-li llibertat el que realment facin sigui desempallegar-se d'una preocupació més.

Deia que comencen a tenir història i la vida ja ens dona els primers cops durs de debò. Recordem anècdotes que fan riure, però també companys que ja no hi són perquè han pagat molt car el preu d'una infància difícil, sense prou estima o amb traumes de qui sap quina mena, d'una joventut fosca, sense oportunitats ni gaires il·lusions. No serveix de res buscar-ne els culpables, però se m'acut que la irresponsabilitat de molts pares pesa com l'interrogant que ascla el cor quan, recordant aquestes morts, pensem: "si tot just tenim vint-i-tres anys".